

Á

VICTORIA AVEYARDOVÁ

RUDÁ
KRÁLOVNA

SVĚT ROZDĚLENÝ KRVÍ

COOL
BOO

COO
BOO

VICTORIA AVEYARDOVÁ

RUDÁ
KRÁLOVNA

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Copyright © 2015 by Victoria Aveyard
Translation © Alžběta Kalinová, 2015

ISBN 978-80-7544-013-6

Pro Aju, jejíž narozeniny nám oběma nosily štěstí

KAPITOLA 1

Nesnáším první pátky v měsíci. Ve vesnici jsou najednou davy lidí a to je teď v parném létě to poslední, co byste si přáli. Na mém místěčku ve stínu to ještě docela šlo, ale z toho zápachu těl, koupajících se při ranní práci v potu, by se snad i mléko srazilo. Vzduch byl prosycený žárem a vlhkostí, dokonce i louže od včerejší bouřky plné duhových proužků nafty a oleje byly rozehřáté.

Tržiště jako by se vyfouklo s tím, jak všechny stánky zavíraly. Prodejci byli roztěkaní, nedávali pozor, a tak jsem je mohla snadno okrádat, jak se mi zachtělo. Když jsem skončila, kapsy mi přetékalý všemožnými tretkami, a dokonce jsem si ukořistila i jablko na cestu. Na pár minut práce to nebylo špatné. Jak se dav sunul vpřed, nechala jsem se unášet proudem lidských těl. Hbitými pohyby rukou jsem šátrala sem a tam. Pár bankovek z kapsy jednoho pána, náramek ze zápěstí jakési paní, nic velkého. Všude bylo tak plno, že si nějakého kapsáře nikdo z vesničanů ani nevšiml.

Vysoké budovy na pilotách, podle kterých se vesnice jmenuje (Piloty, velmi originální), se tyčily všude okolo tři metry nad rozbahněnou

zemí. Na jaře bývá dolní nábřeží zaplavené, teď byl ale srpen, takže na vesnici dopadlo horko a nedostatek vody. Na první pátky v měsíci, kdy práce i škola končí dřív, se skoro všichni těší. Já ale ne. Ne. Radši bych seděla ve škole ve třídě plné dětí a poslouchala zbytečnosti.

Ne že bych měla ve škole zůstat ještě nějak dlouho. Co nevidět mi bude osmnáct a pak přijde odvod. Nejsem ničím vyučená, nemám žádnou práci, takže mě pošlou do války stejně jako všechny ostatní *flákače*. Žádný div, že nikde nejde sehnat práce, když se všichni muži, ženy i děti snaží vyhnout armádě.

Moji bratři šli do války, jakmile jim bylo osmnáct, všechny tři poslali bojovat s Jezerníky. Jenom Shade umí alespoň trochu psát, a když může, pošle mi dopis. Od Breeho a Tramyho, mých dalších bratrů, jsem už přes rok žádný vzkaz nedostala. Ale žádné zprávy znamenají dobré zprávy. Stává se, že rodiny o svých dětech nevědí vůbec nic celá léta, a pak se najednou jejich dcery a synové zničehonic objeví na prahu, odměněni služebním volnem, nebo dokonce šťastně propuštěni z armády. Většinou ale jen přijde dopis na silném papíře opatřený královskou pečetí vyjadřující krátké poděkování za život vašeho dítěte. Možná dostanete i pár knoflíků z jeho obnošené, rozedrané uniformy.

Když odešel Bree, bylo mi třináct. Dal mi pusu na tvář a jeden pár náušnic, abych se o něj podělila s naší malou sestřičkou Gisou. Byly to skleněné kapičky. Měly narůžovělou barvu jako mlhavý západ slunce. Tě noci jsme si propíchny uši. Když odcházeli Tramy a Shade, drželi se tradice. Takže teď máme Gisa i já v jednom uchu tři drobné kamínky, aby nám připomínaly naše bratry, kteří někde bojují. Vlastně jsem tak docela nevěřila, že budou muset odejít, dokud se u nás nezjevil legiónář v naleštěné zbroji, který je postupně všechny tři odvedl. A tenhle podzim si přijdou pro mě. Už jsem začala šetřit – a krást – abych mohla Gise taky koupit nějaké náušnice.

Nemysli na to. To vždycky říká mamka. O armádě, o mých bratrech, o všem. *Skvělá rada, mamí.*

O kousek dál, u křižovatky ulic Mlýnské a Na Pěšině, dav ještě zhoustl, jak se k němu přidávali další vesničané. Mezi lidmi se motaly partičky dětí, malých zlodějíčků, kteří se teprve učili zacházet se svými nenechavými dlouhými prsty. Byli příliš malí, než aby v tom mohli být dobří, a tak strážci pokaždé rychle zakročili. Obvykle by je poslali na pranýř nebo do vězení. Jenže i strážci se chtějí účastnit prvních pátků. Spokojili se tedy s tím, že vůdcům partiček uštedřili pár tvrdých ran a pustili je. *Drobné milosti.*

Najednou jsem na zápěstí ucítila sotva patrný tlak a hned jsem se instinktivně otočila. Chytila jsem ruku, která byla natolik hloupá, že mě chtěla okrást, a pevně jsem ji přidržela, aby ten malý rošťák nemohl utéct. Jenže namísto nějakého pohublého dítěte jsem před sebou měla drze se šklebící obličej.

Kilorn Warren. Rybářský učeň, válečný sirotek a pravděpodobně můj jediný opravdový přítel. Jako děti jsme se právali, ale teď, když už jsme starší (a on o hlavu vyšší než já), snažím se potyčkám vyhnout. Dokáže být k užitku, řekla bych. Například dosáhne i na vysoké police.

„Jsi pořád rychlejší,“ uchechl se a vymanil se z mého sevření.

„Nebo ty pomalejší.“

Jenom zvedl oči v sloup a sebral mi z ruky jablko.

„Čekáme na Gisu?“ zeptal se a zakousl se do něj.

„Dneska má propustku. Pracuje.“

„Tak pojďme. Nerad bych přišel o představení.“

„No to by byla tragédie.“

„No tak, no tak, Mare,“ pohrozil mi vesele prstem. „Má to být přece legrace.“

„Má to být *varování*, ty pako.“

On už ale vyrazil dlouhými kroky vpřed, takže jsem musela téměř běžet, abych mu stačila. Chodí podivně houpavým krokem. Říká

tomu *námořnická chůze*, ačkoli na moři nikdy nebyl. Na druhou stranu, i dlouhé hodiny strávené na rybářské lodi jeho mistra – být na řece – se asi musí projevit.

Stejně jako můj táta i Kilornův otec byl poslán do války, jenže zatímco ten můj se vrátil jen s chybějící nohou a plící, pana Warrena dopravili zpět v krabici od sirek. Kilornova matka potom utekla a nechala syna, aby se protloukal sám. Nosila jsem mu jídlo, aby z něj nezůstala jenom hromádka kostí. Od té doby uběhlo už deset let. Aspoň že nastoupil do učení a nebude muset do války.

Dorazili jsme k úpatí hory, kde byla ještě větší strkanice. Účast na prvních pátcích je povinná, pokud ovšem nejste „nepostradatelný pracovník“ jako třeba moje sestra. Jako by vyšíváním hedvábí mohla něco změnit. Jenže Stříbrní své hedvábí přece tolik milují. Dokonce i strážci, alespoň někteří, se nechají uplatit kousky látky, které vyšila má sestra. Ne že bych o tom něco věděla.

Když jsme stoupali nahoru po kamenném schodišti k vrcholu hory, stíny okolo nás se prohlubovaly. Kilorn bral schody po dvou, takže mi málem utekl, ale zastavil se a počkal. Ušklíbl se na mě a odhrnul si z čela pramen pískových vlasů, který mu spadl přes zelené oči.

„Občas zapomínám, že máš nohy jako děčko.“

„Lepší než mít dětský mozek,“ sykla jsem, a když jsem ho došla, vlepila jsem mu symbolickou facku. Šla jsem dál a slyšela, jak se mi za zády směje.

„Jsi nabručenější než obvykle.“

„Já tyhle slavnosti prostě nesnáším.“

„Já vím,“ zamumlal, tentokrát vážně.

Pak jsme dorazili do arény. Nad hlavami nám žhnulo slunce. Arénu postavili před deseti lety a je to bezpečně největší stavba v Pilotách. Nemůže se sice vůbec rovnat koloseům ve velkých městech, ale ty ohromné ocelové klenby a stovky metrů betonu i tak stačí, aby se z nich vesnické holce zamotala hlava.

Všude kolem postávali strážci. Jejich černostříbrné uniformy vyčnívaly z davu. Byl přece první pátek a oni už se nemohli dočkat, co bude. Strážci mají pistole nebo pušky, ačkoli je nepotřebují. Podle zvyku totiž patří ke Stříbrným a Stříbrní se od nás Rudých nemají čeho bát. To ví každý. Nejsme jim rovni, ačkoli byste si toho na první pohled nevšimli. Jediné, co nás od nich odlišuje, alespoň navenek, je to, že Stříbrní stojí rovně. My máme záda ohnutá prací, planými nadějemi a nevyhnutelným zklamáním ze svého životního údělu.

V nezastrěšené aréně panovalo stejné vedro jako venku. Kilorn, pozorný jako vždy, mě zavedl do stínu. Nejsou tu sedačky, jen dlouhé betonové lavice. Zato těch pár Stříbrných šlechticů nahoře si užívá pohodlí svých luxusních lóží. Mají tam pití, jídlo, dokonce i uprostřed léta *led*, polstrované židle, elektrické lampy a další přepych, jaký si já nikdy nevyzkouším. Stříbrným je to přitom úplně fuk a pořád si jenom stěžují na „příšerné podmínky“. Já bych jim ukázala příšerné podmínky, kdybych k tomu měla příležitost. My máme jenom tvrdé lavice a pár poškrábaných přesvícených obrazovek, jejichž reproduktory řvou tak, že se to skoro nedá vydržet.

„Vsadím se s tebou o denní plat, že to dneska zas bude nějaký lamželezo,“ řekl Kilorn a odhodil ohryzek na zem.

„Já se nesázím,“ okřikla jsem ho. Spousta Rudých sází své mzdy na souboje v naději, že něco málo vyhrají a snáz přežijí další týden. Já ale ne, dokonce ani s Kilornem ne. To už je snazší bookmakerovi peněženku ukrást, než z ní něco vyhrát. „Neměl bys tak mrhat penězi.“

„Když se trefím, žádné mrhání to nebude. *Vždycky* zvítězí nějaký lamželezo.“

Lamželeza většinou vyplní minimálně polovinu programu. Díky svým schopnostem se v aréně vyjímají lépe než většina Stříbrných. Jako by si v tom libovali, využívají své nadlidské síly a pohazují si s ostatními bojovníky jako s hadrovými panenkami.

„A co jeho protivník?“ nadhodila jsem a zamyslela se nad Stříbrnými, kteří by se mohli objevit. Telkáči, agilové, nymfové, kytkáři, tuháči. Na všechny je strašná podívaná.

„To nevím. Snad někdo pořádný. Rád se trochu pobavím.“

Kilorn a já máme na první pátky trochu odlišný názor. Já si třeba pohled na dva bojovníky, kteří se spolu rvou, nijak neužívám. Kilorn to ale miluje. *Jen at' se zabijou, říkává, nejsou to naši lidé.*

Nechápe, o čem ty zápasy jsou. Není to jenom bezmyšlenkovitá zábava, která má Rudé trochu povzbudit v jejich vyčerpávající práci. Je v nich chladný kalkul, poselství. V arénách mohou bojovat jen Stříbrní, protože jen Stříbrní dokážou v aréně *přežít*. Bojují, aby nám ukázali svou sílu a moc. *Vy pro nás nejste žádní soupeři. My jsme vám nadřazení. My jsme bohové.* To je poselství každé nadlidské rány, která tam padne.

A mají naprostou pravdu. Minulý měsíc jsem viděla souboj mezi agilem a telkáčem. Ačkoli se agil dokáže pohybovat rychleji než mrknutí oka, telkáč ho odrovnal. Jen silou vůle ho zvedl ze země. Agil se začal dusit, myslím, že telkáč ho nějak neviditelně škrtil. Když agilovi zmodral obličej, zápas byl ukončen. Kilorn jásal. Vsadil na telkáče.

„Dámy a pánové, Stříbrní a Rudí, vítejte na srpnových prvopátečních zápasech.“ Moderátorův hlas se nesl ozvěnou mezi zdmi arény. Jako obvykle zněl znuděně, ale není se čemu divit.

Kdysi se první pátky nenesly v duchu soubojů, ale poprav. Vězni a nepřátelé státu bývali převezeni do hlavního města Archeonu, kde je před davem Stříbrných popravili. Stříbrným se to asi líbilo, a tak se začaly pořádat souboje. Ne pro zabíjení, ale pro zábavu. Slavnosti se pak rozšířily do dalších měst, do dalších arén a k širšímu publiku. Nakonec byla účast povolena i Rudým, byť zůstali odkázáni jenom na levná místa. Netrvalo dlouho a Stříbrní vybudovali arény všude, dokonce i ve vesnicích, jako jsou Piloty, a z někdejší odměny se stala povinnost. Můj bratr Shade tvrdí, že je tomu tak proto, že ve městech s arénami došlo k výraznému poklesu zločinnosti Rudých, aktivity odboje, a do-

konce i ojedinelých případů vzpoury. Dnes už Stříbrní k udržení pořádku nepotřebují popravu, legie ani strážce. Dva zápasníci nás vyděsí stejně tak dobře.

Tentokrát se na to oba moc těšili. První, který vystoupil na bílý písek, byl představen jako Cantos Carros. Stříbrný z Přístavní zátoky na východě. Na obrazovkách vzplál jasný obraz válečníka, nebylo ani třeba říkat, že jde o lamželeza. Paže měl jako kmeny stromů, šlachovité a žilnaté, div že mu na nich nepraskla kůže. Jeho úsměv odhalil, že má všechny zuby vyražené nebo zlomené. Možná se jako malý kluk dostal do křížku se zubním kartáčkem.

Kilorn se rozkřičel a ostatní vesničané se k němu přidali. Jeden ze strážců po těch nejhlasitějších za odměnu hodil bochník chleba. Jiný zase podal ječícímu dítěti kousek jasně žlutého papíru. Přiděl elektřiny navíc. To vše jen proto, abychom jásali, abychom křičeli, abychom se museli dívat, i když nechceme.

„Správně, jen ať vás slyší!“ zahučel moderátor s nuceným nadšením. „A tady máme jeho vyzyvatele přímo z hlavního města, Samsona Meranduse.“

Druhý bojovník vypadal vedle té hory svalů v lidské podobě jako věchýtek. Modré ocelové brnění měl ale dokonale vyleštěné, bez jediné šmouhy. Nejspíš to byl nějaký druhorozený syn druhorozeného syna, který si chtěl v areně vydobýt aspoň trochu slávy. Přestože by měl být vyděšený, tvářil se nezvykle klidně.

Jeho příjmení mi znělo povědomě, na tom ale není nic neobvyklého. Spousta Stříbrných pochází z věhlasných rodů, které mají desítky členů. Vládoucí rodinou v našem regionu, Velkém údolí, je rod Welleů. Guvernéra Welleho jsem ale za celý svůj život ani jedinkrát neviděla. Nejezdí sem víc než jednou dvakrát do roka. A ani tehdy se *v žádném případě* nesníží k tomu, aby navštívil Rudou vesnici, jako je ta moje. Jednou jsem zahlédla jeho říční loď, vznešené plavidlo se zeleno-zlatými vlajkami. Je to kytkář, a když proplouval okolo, všechny stromy

na nábřeží vykvetly a ze země začaly rašit květiny. Zdálo se mi to krásné, dokud jeden ze starších kluků nezačal po jeho lodi házet kameny. I když neškodně žbluňkly do vody, toho kluka stejně dali na pranýř.

„Určitě to bude taky lamželezo.“

Kilorn si drobného bojovníka podmračeně prohlédl. „Jak můžeš vědět, jaké má Samson schopnosti?“

„Koho to zajímá, stejně prohraje,“ odfrkla jsem a pohodlně se uvelebila.

Arénou se rozezněl obvyklý signál. Mnozí nedočkavě vyskočili na nohy, já ale zůstala v tichém protestu sedět. Sice jsem vypadala klidně, v mém nitru ale všechno vřelo. Vztekem a žárlivostí. *My jsme bohové*, znělo mi v hlavě.

„Bojovníci, připravte se.“

Oba se zabořili patami do písku na protilehlých stranách arény. Při soubojích se nesmí používat střelné zbraně, a tak Cantos vytáhl krátký široký meč. Pochybovala jsem, že ho bude potřebovat. Samson žádnou zbraň neměl, jen mu zacukaly prsty.

Arénou se neslo tiché elektrizující hučení. *Tuhle část nesnáším*. Ten pulzující zvuk mi vždycky projíždí zuby i kostmi, až dostávám strach, že mi v těle něco křupne. Utichl až s hlaholivým odbytím zvonu. *Už to začíná*, oddechla jsem si.

Hned od začátku to byla krvavá lázeň. Cantos vyrazil jako býk, až mu zpod nohou létal písek. Samson se mu pokusil vyhnout, jenže lamželezo byl rychlý. Chytil protivníka za nohu a mrštil s ním přes celou arénu, jako by to byl jen pytel peří. Když Samson narazil do betonové zdi, jeho bolestný výkřik nebyl přes jásot diváků slyšet, měl ho ale vepsaný ve tváři. Než se vůbec stihl vyhrabat na nohy, Cantos k němu přiskočil a zvedl ho do vzduchu. Samson dopadl na zem s praskáním lámaných kostí, přesto se mu nějak podařilo vstát.

„Copak je to boxovací panák?“ smál se Kilorn. „Jen mu dej, Cantosi!“

Kilorna nezajímá extra porce chleba, ani pár minut elektřiny navíc. On se skutečně touží dívat, jak se krev, *stříbrná* krev, vsakuje do pís-ku. Nezáleží na tom, že ta krev představuje všechno, čím my nejsme ani být nemůžeme, všechno, co *chceme*. Prostě ji potřebuje vidět a pře-svědčit sám sebe, že jsou to opravdu jenom lidé, že mohou být zraněni a poraženi. Já si o tom myslím své. Jejich krev je hrozbou, varováním, příslibem. *Nejsme si rovni a nikdy nebudeme.*

Cantos ho nezklamal. Dokonce i nahoře v lóžích viděli tu měňa-vou metalickou tekutinu, která Samsonovi tekla z úst jako řeka, v níž se letní slunce odráželo jako v tekutém zrcadle.

To je ten pravý rozdíl mezi Stříbrnými a Rudými. Barva naší krve. Tento nepodstatný rozdíl je nějak činí silnějšími, chytřejšími, *lepšími*, než jsme my.

Samson si odplivl a arénou prolétly kapky stříbrné krve. Cantos stojící deset metrů od svého protivníka sevřel svůj meč ještě pevněji, připraven Samsona zneškodnit a ukončit to.

„Ubožák,“ zamumlala jsem. Zdálo se, že Kilorn měl pravdu. *Jenom boxovací panák.*

Cantos se rozběhl, meč vysoko nad hlavou, v očích oheň. Ale na-jednou jako by uprostřed pohybu zkameněl, až mu zapraskalo brně-ní. Krvácející bojovník na něj ukazoval ze středu arény a sledoval ho mrazivým pohledem.

Samson jen kmital prsty a Cantos jeho pohyby poslušně následoval. Spadla mu čelist, jako by se najednou zbláznil. *Jako by přišel o rozum.*

Nemohla jsem věřit svým očím.

Arénou se rozhostilo hrobové ticho, všichni jen zírali a nechápali, co se děje. Dokonce i Kilorn oněměl.

„Zaříkávač,“ vydechla jsem nahlas.

Ještě nikdy předtím jsem v aréně žádného neviděla. A pochybu-ji, že někdo jiný ano. Zaříkávači jsou výjimeční, nebezpeční a mocní, dokonce i mezi Stříbrnými, dokonce i v hlavním městě. Kolují o nich

různé zvěsti, v jedné věci se ale všechny shodují. Dokážou se člověku dostat do hlavy, číst mu myšlenky a *ovládnout jeho mysl*. A přesně to dělal i Samson. Pronikl Cantosovi pod brnění i pod kůži až do mozku, kde se jeho soupeř nemohl bránit.

Cantos zvedl meč. Třásl se mu ruce, jak se snažil vzdorovat Samsonově moci. Ale ačkoli byl silný, nepříteli přímo ve své mysli porazit neuměl.

Samson naposledy pohnul prsty a arénou se rozstříkla stříbrná krev. Cantos si zabodl meč skrz brnění přímo do břicha. Ten děsivý zvuk kovu projíždějícího masem jsem slyšela až nahoře na lavici.

Jak se Cantosovi z rány řinula krev, celá aréna jen lapala po dechu. Tolik krve jsme tu ještě neviděli.

Vtom se rozsvítila modrá světla, která arénu zaplavila přízračnou září. Znamení pro konec zápasu. Stříbrní ranhojiči se ihned rozběhli směrem k ležícímu Cantosovi. Stříbrní tu nemají umírat. Mají udatně bojovat, předvést své dovednosti a pořádnou podívanou, ale ne *umřít*. Nakonec, nejsou přece Rudí.

Strážci jednali rychleji, než kdy předtím. Bylo mezi nimi několik agilů, kteří kmítali sem a tam jako vítr, aby všechny vyvedli ven. Nechtěli, abychom byli při tom, kdyby Cantos umřel. Samson mezitím kráčel k východu jako titán. Očima zabloudil ke Cantosovu tělu. Čekala jsem, že se zatváří omluvně. Jeho tvář ale zůstala prázdná, bez emocí, tak chladná. Ten zápas pro něj nic neznamenal. *My* pro něj nic neznamenali.

Ve škole jsme se učili o tom, co bylo před naším světem. O andělech a bozích, kteří žili na nebesích, odkud vládli zemi laskavou a milující rukou. Někdo tvrdí, že to jsou jenom pohádky, já jim ale nevěřím.

Bohové nám vládnou dál. Jenomže sestoupili z nebes a už nejsou laskaví.

KAPITOLA 2

Náš dům je malý i na poměry v Pilotách, ale aspoň máme výhled. Ještě před svým zraněním ho můj otec během jednoho služebního volna postavil tak vysoko, abychom viděli přes řeku. I skrz letní opar jsou vidět holé pláně, kde kdysi býval les, dnes úplně vytěžený. Vypadají jako nějaká nemoc, ale na sever i na západ od nich se rozkládají nedotčené kopce jako tichá připomínka. *Tam venku toho čeká strašně moc.* Přesahuje to nás, Stříbrné i všechno, co znám.

Vylezla jsem do domu po žebříku s příčkami ohlazenými od dlaní a nohou, které po nich šplhají nahoru a dolů každý den. Z té výšky jsem zahlédla pár lodí plujících proti proudu řeky. Jejich barevné vlajky hrdě vlály ve větru. *Stříbrní.* Jen oni si můžou dovolit soukromé dopravní prostředky. A zatímco si užívají v autech, výletních lodích nebo vysokorychlostních tryskáčích, my se musíme spokojit s vlastníma nohama nebo koloběžkou, když máme štěstí.

Ty lodě určitě směřovaly do Létova, malého městečka, které vrostlo kolem letního sídla královské rodiny. Právě tam byla toho dne i Gisa – pomáhala švadleně, u které se učí. Když je král v paláci, často

tam chodívají na trh prodávat své zboží Stříbrným kupcům a šlechticům, kteří za králem dolézají jako pejscí. Samotný palác je znám jako Síň slunce. Prý je nádherný, já ho ale nikdy neviděla. Ani nevím, proč potřebuje královská rodina druhý dům, zvláště když jejich sídelní palác je tak krásný a honosný. Jenže oni stejně jako ostatní Stříbrní nejednají na základě potřeby. Žene je chtíč. A co chtějí, to taky dostanou.

Než jsem otevřela dveře a vešla do obvyklého zmatku, pohladila jsem vlajku třepotající se na verandě. Tři červené hvězdy na žlutém pozadí, jedna za každého bratra, a volné místo pro další. *Místo pro mě.* U většiny domů vlají podobné vlajky. Některé místo hvězd zdobí červené pruhy, vzpomínky na padlé děti.

Máma se potila u sporáku, kde míchala masovou směs, a otec na ni zíral z kolečkového křesla. Gisa vyšívala u stolu něco krásného, mimořádného a zcela mimo mé chápání.

„Jsem doma,“ prohodila jsem jen tak. Táta na mě mávl, mamka kývla a Gisa ani nezvedla oči od pruhu hedvábí.

Položila jsem pytlík s kradenými věcmi na stůl hned vedle ní tak, aby mince zacinkaly co možná nejhlasitěji. „Myslím, že mám dost na to, abychom tátovi mohli sehnat pořádný dort k narozeninám. A další baterie, aspoň na celý měsíc.“

Gisa se na pytlík podívala a jen se znechuceně zamračila. Je jí teprve čtrnáct, ale na svůj věk je dost úsečná. „Jednoho dne sem přijdou a seberou ti všechno, co máš.“

„Žárlivost ti nesluší, Giso,“ zavrčela jsem a poplácala sestru po hlavě. Ruce jí ihned vyletěly k perfektním rudým vlasům a rychle je uhladily zpět do dokonalého uzlu.

Její vlasy jsem vždycky chtěla, ale nikdy jsem jí to neřekla. Zatímco ona je má rudé jako oheň, ty moje mají barvu, které říkáme říční hnědá. Tmavé kořínky a světlé konečky, jak barva mizí vlivem stresujícího života v Pilotách. Většina žen si stříhá vlasy nakrátko, aby šedivé

konečky nebyly vidět, já ale ne. Mně se líbí pocít, že dokonce i mé vlasy vědí, že život by takhle vypadat neměl.

„Já nežálím,“ odsekla a vrátila se ke své práci. Vyšívala ohnivé květiny, každou jako nádherný plamen hořící na olejově černém hedvábí.

„To je krása, Giso.“ Rukou jsem přejela po jedné z květin, nechala jsem se unést tím hedvábným pocítem. Zvedla oči a pousmála se, dokonce ukázala i zuby. Jakkoli se hádáme, dobře ví, že je pro mě hvězda.

Navíc všichni vědí, že ta žárlivá jsem tady já, Giso. Neumím nic, než okrádat lidi, kteří něco dělají.

Jakmile se vyučí, může si otevřít vlastní dílnu. A Stříbrní se pohrnou ze všech stran, aby jí zaplatili za kapesníčky, vložky nebo oblečení. Gisa dosáhne toho, čeho jen málokterý Rudý, a povede se jí dobře. Postará se o naše rodiče a mě i bratry najme na nějakou podřadnou práci, aby nás dostala z války. Jednoho dne nás zachrání obyčejnou jehlou a nití.

„Jako den a noc,“ zabručela máma a prohrábla si šedivějící vlasy. Nemyslí to zle, jen jako kousavou pravdu. Gisa je šikovná, krásná a sladká. Já jsem trochu neotesaná, jak máma mírně říká. Stín kontrastující s Gisiným světlem. Řekla bych, že to jediné, co máme společného, jsou náušnice od našich bratrů.

Táta v rohu zasípal a zabušil si pěstí do hrudi. Je to normální, vždyť má jenom jednu skutečnou plíci. Naštěstí ho umění naší medicíny zachránilo. Nahradili mu nefunkční plíci přístrojem, který dýchá za ni. Nevymysleli ho Stříbrní, jelikož nic podobného nepotřebují. Oni mají léčitele. Ti ale neplývají s Rudými čas, nepracují ani v prvních liniích, aby udrželi vojáky naživu. Většina z nich zůstává ve městech, aby prodlužovali život přestárlým Stříbrným, starají se o jejich játra zničená alkoholem a o podobné věci. Takže musíme využívat černého trhu s technologiemi a vynálezy, abychom si pomohli. Některé jsou bláznivé a většina nefunguje, ale tenhle kousek cvakajícího kovu zachránil mému otci život. Pořád slyším, jak klope. Jemný pulz, který tátu udržuje naživu.

„Nechci dort,“ zamručel. Neuniklo mi, jak sjel pohledem na své rostoucí břicho.

„No tak mi řekni, co bys *chtěl*, tati. Nové hodinky nebo...“

„Mare, věc, kterou jsi ukradla někomu ze zápěstí, nepovažuju za *novou*.“

Než se u nás stačila rozhořet další hádka, máma sundala hrnec ze sporáku. „Večeře.“ Donesla ho na stůl. Linulo se z něj výrazné aroma.

„Voní to úžasně, mami,“ zalhala Gisa. Táta už tak taktní nebyl a nad jídlem ohrnul nos.

Z dobré vůle jsem se přinutila něco sníst. Kupodivu to nebylo tak zlé jako obvykle. „Dala jsi tam ten pepř, který jsem ti přinesla?“

Čekala jsem, že máma přikývne, usměje se a poděkuje mi, že jsem si všimla, ale ona se jen začervenala a neřekla nic. Věděla, že jsem ho ukradla, stejně jako všechny ostatní dárky.

Gisa jen protočila oči v sloup, protože tušila, kam to celé směřuje.

Jeden by řekl, že touhle dobou na to budu už zvyklá, ale ten nevděk mě pokaždé dostane.

Máma si povzddechla a skryla tvář do dlaní. „Mare, ty víš, že si vážím... Ale přála bych si...“

„Abych byla víc jako Gisa,“ dokončila jsem za ni.

Máma zavrtěla hlavou. Další lež. „Ne, jistě že ne. Tak jsem to nemyslela.“

„Jasně.“ Jsem si jistá, že mou hořkost by cítili i z druhého konce vesnice. Snažila jsem se ze všech sil, aby se mi nezlomil hlas. „Je to jediný způsob, jak můžu vypomocet, než... než odejdu.“

Zmínka o válce vždycky všem zavře pusou. Dokonce i táta přestal sípat. Máma se odvrátila, tváře rudé vzteky. Gisa mi pod stolem stiskla ruku.

„Vím, že děláš, co můžeš,“ zašeptala máma. Vím, že ji to stálo hodně přemáhání, ale stejně mě to potěšilo.

Přinutila jsem se mlčky kývnout.

Vtom Gisa vyskočila ze židle, jako by ji něco píchlo. „Málem jsem zapomněla. Cestou z Létova jsem se stavila na poště. Dostali jsme dopis od Shadea.“

Jako by odpálila bombu. Máma s tátou se začali přetahovat o špinavou obálku, kterou Gisa vytáhla z kapsy. Čekala jsem, zatímco oni si dopis podávali a prohlíželi si ho. Ani jeden z nich neumí číst, a tak se snažili vykoumat co nejvíc jen ze samotného papíru.

Táta ho očichal a snažil se zařadit jeho vůni. „Borovice. Žádný kouř. To je dobře. Není v Kotli.“

Všichni jsme si úlevou oddechli. Kotel je vybombardovaný pás země mezi Nortou a Zemí jezer, kde se odehrává většina bojů. Vojáci tam tráví téměř veškerý čas. Krčí se v zákopech, kam dřív nebo později dopadne bomba, nebo se bezhlavě vrhají do útoků, které obvykle končí krveprolitím. Skoro celý zbytek hranice tvoří jezero, které však daleko na severu přechází v tundru, příliš mrazivou a opuštěnou, než aby stálo za to o ni válčit. Otec ke svému zranění přišel právě v Kotli, když na jeho jednotku dopadla bomba. Dnes je to tam po desetiletích bojů naprosto zdevastované a dým z explozí se proměnil ve všudypřítomnou mlhu. Neroste tam vůbec nic. Člověk tam najde jen šed a smrt, jako v celé téhle válce.

Konečně táta dopis půjčil mně, abych ho přečetla. S velkým očekáváním jsem obálku otevřela, s nadšením, ale i s obavami z toho, co se od Shadea dozvíme.

„Milá rodino, jsem naživu. To už vám asi došlo.“

Mně i tátou ta poznámka pobavila, dokonce i Gisa se pousmála. Mámu to ale moc nepotěšilo, ačkoli Shade takhle začíná všechny své dopisy.

„Odvolali nás z fronty, jak už asi táta vyčenichal. Je hezké podívat se zpátky do hlavního tábora. Je Rudý jako úsvit, Stříbrného důstojníka tu člověk skoro nepotká. A když nemusíte dýchat kouř z Kotle, můžete opravdu sledovat, jak slunce povstane a sílí. Nezdržím se tu ale dlouho. Velení plánuje naši

jednotku vybavit pro boj na jezeře. Přidělili nás na jednu z nových válečných lodí. Potkal jsem doktorku z jiné jednotky, která říkala, že viděla Tramyho a že je v pořádku. Při ústupu z Kotle ho trefil šrapnel, rychle se ale uzdravil. Žádná infekce, žádné trvalé následky.“

Mamka si hlasitě povzddechla a zavrtěla hlavou. „Žádné trvalé následky,“ zopakovala posměšně.

„O Breeovi pořád nic, ale nedělám si starosti. On je z nás nejlepší a už brzy se dočká služebního volna po pěti letech. Bude doma co nevidět. Tak si přestaň dělat starosti, mamí. Nic dalšího nevím, alespoň nic, co bych mohl napsat do dopisu. Giso, nevytahuj se tolik, i když na to máš právo. Mare, nechovej se pořád jako fracek a přestaň mlátit toho Warrenovic kluka. Tati, jsem na tebe pyšný. Navzdýcky. Všechny vás mám moc rád. Váš oblíbený syn a bratr, Shade.“

Jako pokaždé nám Shadeova slova zalezla hluboko pod kůži. Když jsem se hodně snažila, jako bych slyšela i jeho hlas. Vtom začala světla u stropu skomírat.

„To nikdo nepoužil ty lístky na elektřinu, co jsem přinesla včera?“ zeptala jsem se, ještě než světla zablikala a uvrhla nás do tmy. Když si na ni moje oči zvykly, všimla jsem si, že máma jen kroučí hlavou.

Gisa záúpěla. „Nebylo toho pro dnešek už dost?“ Její židle zavržala, jak se zvedla od stolu. „Jdu si lehnout. Snažte se nekřičet.“

My ale nekřičeli. To je přesný obraz mého světa – *jsme na hádky příliš unavení*. Máma s tátou odešli do ložnice a nechali mě u stolu samotnou. Obvykle bych se vytratila někam ven, ale teď jsem neměla chuť na nic jiného než zalézt do postele.

Vylezla jsem po dalším žebříku do podkroví, kde už Gisa chrápala. Má spánek jako nikdo jiný, usne klidně do minuty, zatímco mně to občas trvá i hodiny. Uvelebila jsem se na svém lehátku, stačilo mi tam jen tak ležet a držet Shadeův dopis. Jak říkal táta, voněl po borovicích.

Řeka té noci pěkně šuměla, přeskakovala kamínky na břehu a uko-lébávala mě ke spánku. Dokonce mi nevadila ani naše stará lednice na

baterky, která většinou hučí tak, až mě z toho bolí hlava. Pak mi ale usínání překazil ptačí zpěv. *Kilorn*.

Ne. Jdi pryč.

Další zavolání, tentokrát hlasitější. Gisa se trochu zavrtěla a převalila se na druhý bok.

Tiše jsem zanađávala a našťvaná na *Kilorna* jsem se zvedla z lehátka a slezla dolů po žebříku. Normální holka by v tom nepořádku v obýváku určitě o něco zakopla, já mám ale díky těm rokům, co utíkám před strážci, jistý krok. Za vteřinku jsem sjela po žebříku na zem. Zabořila jsem se až po kotníky do bahna. *Kilorn* už na mě čekal. Vynořil se ze stínů pod domem.

„Doufám, že máš rád monokly, protože za tohle ti mile ráda...“

Když jsem si všimla jeho výrazu, zarazila jsem se.

On plakal. *Kilorn nepláče*. Také mu tekla krev z kloubů. Určitě někde praštil pěstí do zdi. Bez ohledu na pozdní hodinu a své rozladění jsem si nemohla pomoci. Pocítila jsem starost, snad jsem se o něj i bála.

„Co je? Co se stalo?“ Aniž bych o tom přemýšlela, vzala jsem ho za ruku a nahmatala krev. „Co se stalo?“

Chvilku mu trvalo, než se zmohl na odpověď. To už jsem byla zděšená.

„Můj mistr... on... umřel. Už nejsem učeň.“

Snažila jsem se zachovat klid, ale můj překvapený vzdech stejně zazněl do ticha jako výsměch. A i když už mi bylo jasné, co se mi snaží sdělit, stejně pokračoval.

„Ještě nejsem vyučený a teď...“ zajíkal se. „Je mi osmnáct. Ostatní rybáři už učeň mají. Já nepracuju a ani si práci nemůžu *sehnat*.“

Jeho další slova mi zajela do srdce jako nůž. *Kilorn* se přerývané nadechl a já v duchu zatoužila, abych si tu poslední větu nemusela vyslechnout.

„Pošlou mě do války.“

KAPITOLA 3

Trvá to už téměř sto let. Myslím, že bychom tomu ani neměli říkat válka, jenže pro tuhle vyšší formu destrukce neexistuje jiné označení. Ve škole nás učili, že to začalo sporem o území. Země jezer je rovinatá a úrodná, ohraničená nekonečnými jezery plnými ryb. Ne jako skalnaté, zalesněné kopce Norty, kde nás zemědělská půda stěží uživí. Nedostatek už pocítili i Stříbrní, a tak král vyhlásil válku a uvrhl nás do konfliktu, který nemůže vyhrát ani jedna ze stran.

Král Země jezer, další Stříbrný, nám oplatil stejnou mincí a s plnou podporou své šlechty. Usilovali o naše řeky, aby získali přístup k moři, které není půl roku zamrzlé, a k mlýnům na našich řekách. Právě mlýny jsou největším bohatstvím naší země – vyrábějí tolik elektřiny, že něco zbude i na Rudé. Zasllechla jsem také něco o městech dál na jih, v okolí Archeonu, kde vysoce specializovaní Rudí konstruují pro mě nepochopitelné stroje. Dopravní prostředky určené k přepravě po zemi, po vodě a ve vzduchu nebo zbraně, které rozesejí zkázu, kdekoliv si to budou Stříbrní přát. Náš učitel nám s pýchou hlásal, že Norta je světlem světa, národ velký svou technologickou vyspělostí a silou.

Že ostatní, třeba Jezerníci nebo Pidmontští na jihu, žijí v temnotě. Že jsme měli štěstí, když jsme se narodili právě tady. *Štěstí*. Kdykoli to slovo slyším, chce se mi křičet.

Nicméně bez ohledu na naši elektřinu, na jejich zásoby jídla, na naše zbraně nebo na jejich početní přesilu, ani jedna ze stran nemá žádnou větší výhodu. Na obou stojí Stříbrní velitelé a početné zástupy schopných Rudých vojáků bojujících se zbraněmi v rukou. A tak spor, který měl skončit už téměř před sto lety, se táhne dál. Vždycky mi přišlo legrační, že jsme začali válčit kvůli vodě a potravě. Dokonce i mocní a nedostižní Stříbrní musejí jíst.

Když se teď budu muset rozloučit i s Kilornem, už mi to veselé nepřijde. Zajímalo by mě, jestli mi taky na památku dá náušnici, až ho bude odvádět nablýskaný legionář.

„Týden, Mare. Jeden týden a budu pryč.“ Hlas se mu zlomil, i když se to pokusil zamaskovat kašláním. „Já nikam nemůžu. Mě... mě nedostanou.“

Jenže já viděla, jak se mu bojovnost vytrácí z očí.

„Přece musí existovat něco, co bychom mohli udělat,“ vyhrkla jsem.

„Není nic, co by mohl kdokoli udělat. Nikdo se odvodu nevyhnul živý.“

To mi nemusel říkat. Každý rok se někdo pokusí o útěk. A každý rok uprchlíky přivlečou zpátky do města a pověsí je na náměstí.

„Ne. My na něco přijdeme.“

I v takové chvíli v sobě našel sílu, aby se ušklíbl. „*My?*“

Tváře mi zčervenaly rychleji, než by se rozhořel plamen. „Mě čeká odvod stejně jako tebe, ale ani mě nedostanou. Takže utečeme.“

Armáda měla být odjakživa mým osudem, mým trestem. Ale jemu už vzala příliš.

„Vždyť nemáme kam jít,“ namítl Kilorn, ale aspoň už se pustil do debaty. Už to nevzdával. „Na severu v zimě nikdy nepřežijeme, na vý-

chodě je moře, na západě válka a na jihu je vedro větší než v pekle. A všude mezi tím se to hemží Stříbrnými a strážci.“

Slova se ze mě hrnula jako řeka. „Stejně jako tady ve vesnici. Hemží se to tu Stříbrnými i strážci. Ale my jim i tak dokážeme krást přímo před nosem.“ Přemýšlela jsem jako o závod a ze všech sil se snažila přijít na něco, cokoli, co by nám mohlo pomoci. A pak mě to zasáhlo jako blesk z čistého nebe. „Černý trh. Vždyť na něm sami obchodujeme. Pašuje se všechno, od zrní až po žárovky. Kdo říká, že by se nedali pašovat lidi?“

Kilorn otevřel pusu a chystal se na mě vychrlit tisíc důvodů, proč to nejde. Ale nakonec se jenom usmál a přikývl.

Nerada se míchám do záležitostí jiných lidí. Nemám na to čas. A přesto jsem tam stála a poslouchala sama sebe, jak říkám ta čtyři osudná slova.

„Nech všechno na mně.“

Věci, které bychom neudali u běžných prodejců, musíme nosit k Willu Whistleovi. Je už starý, příliš slabý na práci ve skladech, takže přes den zametá chodníky. Ale v noci vám ze svého plesnivého vozíku prodá, co jen budete chtít. Od nedostatkové kávy až po exotické zboží z Archeonu. Když jsem se s ním setkala poprvé, bylo mi devět a měla jsem plnou hrst ukradených knoflíků. Dal mi za ně tři měděné pence a na nic se neptal. Dnes jsem jeho nejlepší zákaznice a možná taky důvod toho, že se mu na tak malém místě daří udržet se nad vodou. Když má dobrý den, můžu ho nazývat i svým přítelem. Teprve po několika letech jsem zjistila, že Will je součástí daleko větší organizace. Někteří jí říkají podsvětí, jiní černý trh, ale mě zajímá jenom to, co dělají. Překupníky, jako je Will, mají všude. Dokonce i v Archeonu, jakkoli to může znít neuvěřitelně. Převážejí ilegální zboží po celé zemi. A já teď vsadila na to, že jednou by snad mohli udělat výjimku a převzít mísu zboží člověka.

„V žádném případě.“

Za těch osm let mi Will ani jedinkrát neřekl ne. A teď mi ten vrásčitý starý blázen v podstatě zabouchl dveře své maringotky přímo před nosem. Byla jsem ráda, že se mnou Kilorn nešel a nemusel se dívat, jak ho zklamal.

„Wille, *prosím*. Víím, že bys to mohl udělat...“

Will zavrtěl hlavou, až se mu bílý plnovous rozhoupal. „I kdybych *mohl*, jsem jenom obchodník. Lidi, se kterými spolupracuju, neplývají časem ani prostředky na převážení uprchlíků z místa na místo. To my neděláme.“

Cítila jsem, jak mi má jediná naděje, Kilornova jediná naděje, protéká mezi prsty.

Will musel to zoufalství v mých očích vidět, protože roztál a opřel se o dveře. Pak si povzdechl a šlehl očima za sebe, do tmy uvnitř. Za chvíli se zase otočil a pokynul mi, ať jdu za ním. Ráda jsem ho poslechla.

„Díky, Wille,“ blekotala jsem. „Ani netušíš, co to pro mě znamená...“

„Sedni si a mlč,“ poručil vysoký hlas.

Ze stínů maringotky se zvedla nějaká žena, v mihotavém světle Willovy jediné modré svíčky téměř neviditelná. Spíš holka, protože nevypadala o moc starší než já. Byla ale mnohem vyšší a působila dojmem ostřílené válečnice. Zbraň, kterou měla zastrčenou za širokým červeným opaskem s vyraženým vzorem sluncí, rozhodně nebyla povolena. Měla příliš světlou pleť a blondaté vlasy na to, aby pocházela z Pilot, a soudě podle lehce oroseného čela nebyla zvyklá na vedro a vlhko. Cizinka, dívka odjinud. Takže psanec. *Přesně ten člověk, kterého jsem potřebovala.*

Pokynula mi, abych se posadila na lavici vyřezanou do stěny maringotky, a usedla až po mně. Will se hned poté svalil na ošoupanou židli. Očima těkal mezi mnou a dívkou.

„Mare Barrowová, tohle je Farley,“ zamumlal a ona zařala zuby.

Pak se na mě podívala. „Ty chceš převézt náklad.“

„Sebe a jednoho kluka...“ Farley mě zarazila pohybem velké mozolnaté ruky.

„*Náklad*,“ zopakovala a významně se na mě podívala. Srdce mi poskočilo. Tahle Farley by nám mohla pomoci. „Kam to bude?“

Lámala jsem si hlavu a snažila se přijít na nějaké bezpečné místo. Vybavila jsem si starou školní mapu s pobřežím, řekami, městy, vesnicemi i vším ostatním. Na západ od Přístavní zátoky leží Země jezer, na severu tundra, která se táhne až k zamořeným zbytkům Rozvalin, a potom Brázda. Nikde pro nás není bezpečno.

„Někam, kde budeme v bezpečí před Stříbrnými. To je všechno.“

Farley na mě jen mrkla, aniž by změnila výraz. „Bezpečí má svou cenu, děvče.“

„Všechno má svou cenu, *děvče*,“ vpálila jsem jí stejným tónem. „Nikdo to neví líp než já.“

Marinotkou se rozhostilo dlouhé ticho. Cítila jsem, jak noc utíká a krade Kilornovi cenné minuty. Farley musela můj neklid i netrpělivost cítit, ale s odpovědí si dávala na čas. Trvalo snad celou věčnost, než konečně promluvila.

„Šarlatová hlídka přijímá, Mare Barrowová.“

Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych radostí nevyskočila. Něco mě ale zarazilo, takže jsem se ani neusmála.

„Zaplatíš v plné výši jednoho tisíce korun,“ pokračovala Farley.

To mi málem vyrazilo dech. Dokonce i Will vypadal překvapeně a husté bílé obočí mu zmizelo ve vlasech.

„Celý *tisíc*?“ vykoktala jsem. V takových číslech nikdo neobchoduje, tady v Pilotách ne. Moje rodina by s takovou částkou vyžila roky. *Roky*.

Ale Farley neskončila. Měla jsem pocit, že si to užívá. „Úhradu je možné provést v bankovkách, mincích nebo ve zboží odpovídající hodnoty. Za jednoho, samozřejmě.“

Dva tisíce korun. Takové jmění. Naše svoboda za to ale stojí.

„Váš náklad bude naložen pozítří. Do té doby musíte zaplatit.“

Málem se mi zastavil dech. Ani ne dva dny na to, abych získala víc peněz, než se mi podařilo ukrást za celý život. *To nejde.*

Farley mi ale nedala čas protestovat.

„Souhlasíš s podmínkami?“

„Potřebuju víc času.“

Farley zavrtěla hlavou a naklonila se ke mně. Cítila jsem z ní střelný prach. „Souhlasíš s podmínkami?“

Je to nemožné. Je to šílené. *Je to naše nejlepší šance.*

„Souhlasím.“

Další chvíle mám rozmazané. Potácela jsem se domů bahnitými stíny, přemýšlela jsem jako o závod ve snaze přijít na to, jak se dostat k něčemu, co by se svou cenou alespoň blížilo částce, kterou Farley stanovila. V Pilotách nic takového není, to je jisté.

Kilorn čekal ve tmě, vypadal jako malý ztracený kluk. Asi jím v tu chvíli byl.

„Špatné zprávy?“ zeptal se s nuceným klidem, ale hlas se mu třásl.

„Podsvětí by nás odtud mohlo dostat.“ Kvůli němu jsem zachovala chladnou hlavu a všechno mu vysvětlila. Za dva tisíce by se dal koupit královský trůn, ale já to vykreslila jako nic. „Jestli to někdo může dokázat, jsme to my. My to *dokážeme.*“

„Mare.“ Promluvil hlasem ledovějším než mráz, ale ten prázdný pohled v jeho očích byl horší. „Je po všem. Prohráli jsme.“

„Kdybychom ale...“

Vtom mě popadl za ramena a pevně mě přidržel na vzdálenost paže. Nebolelo to, ale stejně mě to zarazilo. „Nedělej mi to, Mare. Nechtěj, abych uvěřil, že z toho existuje cesta ven. Nedávej mi naději.“

Měl pravdu. Je kruté dávat naději tam, kde by žádná být neměla. Vede to jen ke zklamání, rozhořčení a zuřivosti. A to všechno tenhle beztak těžký život jen zhoršuje.

„Prostě mě nech se s tím smířit. Možná... možná si to pak nějak srovnám v hlavě, začnu pořádně trénovat a vybojuju si aspoň nějakou šanci přežít.“

Chytila jsem ho za zápěstí. „Ty mluvíš, jako bys už byl mrtvý.“

„Možná jsem.“

„Moji bratři...“

„Tvůj otec se postaral, aby si dokázali poradit, dávno předtím, než odešli. Kromě toho jsou všichni velcí jako hora.“ Přinutil se k úšklebku ve snaze mě rozesmát. Nepomohlo to. „Jsem dobrý plavec a námořník. Využijí mě na jezerech.“

Teprve ve chvíli, kdy mě přitiskl k sobě, jsem si uvědomila, že se třesu. „Kilorne...“ zahuhňala jsem mu do hrudi. Ta další slova však ne a ne vyslovit. *Měla bych to být já.* Ale můj čas už se rychle blížil. Mohla jsem jen doufat, že Kilorn přežije dost dlouho na to, abych se s ním mohla znovu setkat v kasárnách nebo v zákopech. Pak možná přijdu na ta správná slova. Pak možná budu mít jasno v tom, jak se cítím.

„Díky, Mare. Za všechno.“ S tím se ode mě odtáhl a až příliš rychle mě pustil. „Když budeš šetřit, budeš mít dost, než si pro tebe přijdou.“

Kvůli němu jsem přikývla. Ale ani náhodou jsem neměla v úmyslu nechat ho bojovat a zemřít samotného.

Když jsem znovu zalezla do postele, bylo mi jasné, že té noci už neusnu. Musí existovat něco, co bych mohla udělat. A já na to přijdu, i když by to mělo trvat celou noc.

Gisa si ve spánku odkašlala. Tak jemně a zdvořile. Dokonce i ve spánku působí jako dáma. Žádný div, že do světa Stříbrných tak dobře zapadá. Je esencí toho, co mají na Rudých rádi. Tichá, ochotná, skromná. Dobře, že to je ona, kdo s nimi musí jednat a pomáhat těm bláznivým nadlidem vybírat hedvábí a vzácné látky na oblečení, které si na sebe vezmou jenom jednou. Říká, že člověk si na to množství peněz, které

utrácení za takové zbytečnosti, nakonec zvykne. A v Přepychové zahradě, tržišti v Létově, jsou ceny i desetkrát vyšší. Spolu se svou mistryní Gisa šije krajky, tvoří z hedvábí i kůže, používá dokonce i drahokamy, aby vytvořila nositelné umění pro Stříbrnou elitu, která jako by krále všude následovala. Průvod, tak jim říká, nekonečná řada naporující se pávů, jeden pyšnější a směšnější než druhý. Všichni Stříbrní – pošeltilí a posedlí postavením.

Té noci jsem je nenáviděla ještě víc než obvykle. Jen punčochy, které poztrácují, by pravděpodobně stačily na to, aby mě, Kilorna a půlku Pilot zachránily před odvodem.

Vtom jako by do mě už podruhé té noci uhořel blesk.

„Giso, probuď se.“ Ani jsem nešeptala. Gisa spala jako špalek. „Giso.“

Jenom se převalila a zamručela do polštáře. „Někdy mám chuť tě zabít,“ zavrčela.

„Taky tě mám ráda. A teď už *se probuď!*“

Když jsem na ni skočila, oči měla pořád zavřené. Ještě než stačila začít ječet a kňourat a zaplést do toho naši matku, připlácla jsem jí ruku na pusku. „Jenom mě poslouvej, to je všechno. Nemluv, jenom poslouvej.“

Funěla mi do dlaně, ale přikývla.

„Kilorn...“

Při zmínce jeho jména hned zrudla. Dokonce se začala chichotat, což nikdy nedělá. Jenže já neměla čas na nějaká milostná pobláznění, v tu chvíli ne.

„Nech toho, Giso.“ Pak jsem se roztřeseně nadechla. „Kilorn půjde do války.“

Vtom se smát přestala. Branná povinnost není vtip, ne pro nás.

„Našla jsem způsob, jak ho odtud dostat, jak ho zachránit před válkou, ale budu k tomu potřebovat tvou pomoc.“ To přiznání bolelo, ale nějak jsem ho ze sebe dostala. „Potřebuju tě, Giso. Pomůžeš mi?“

S odpovědí ani na chvilku nezaváhala a já ji v tu chvíli milovala nade všechno na světě.

„Ano.“

Ještěže jsem malá, jinak by mi Gisin náhradní stejnokroj nikdy nepadl. Je silný a tmavý, do žáru letního slunce naprosto nevhodný, samé knoflíky a zipy, které jako by se ve vedru vařily. Ruksak na zádech mi poskočil a já málem padla pod tíhou látek a šicích nástrojů. Gisa měla svůj vlastní ruksak a upnutý stejnokroj, ale zdálo se, že ji to nijak neobtěžuje. Na tvrdou práci a tvrdý život je zvyklá.

Téměř celou cestu proti proudu řeky jsme pluly namačkané mezi pytli pšenice na nákladním říčním člunu jednoho hodného farmáře, se kterým se Gisa před lety spřátelila. Lidé z okolí jí věří – mnohem víc, než by kdy mohli věřit mně. Farmář nás vysadil skoro dva kilometry od tržiště poblíž vlnícího se zástupu obchodníků směřujících do Létova. Vmísily jsme se mezi ně a vyrazily k Zahradní bráně, jak tomu Gisa říká, ačkoli široko daleko žádná zahrada není. Byla vyrobena z blyštivého skla, které nás oslepilo ještě dřív, než jsme vůbec měly šanci vejít dovnitř. Zdálo se, že ze stejného materiálu je i zbytek zdi, nechtělo se mi ale věřit, že Stříbrný král by byl tak hloupý, aby se schovával za hradbami ze skla.

„To není sklo,“ vysvětlila mi Gisa. „Nebo aspoň ne úplně. Stříbrní objevili způsob, jak roztavit diamant a smíchat ho s dalšími materiály. Výsledná hmota je nezničitelná. Ani bomba by s ní nic nesvedla.“

Diamantové zdi.

„To je asi nutné.“

„Drž hlavu skloněnou. Mluvení nech na mně,“ zašeptala Gisa.

Šla jsem těsně za ní, oči přikované k silnici, jejíž povrch z rozpraskaného černého asfaltu vystřídala dlažba z bílého kamene. Byla tak hladká, že jsem málem uklouzla, ale Gisa mě chytila za paži a přidržela. Kilorn by s takovým povrchem neměl problémy, ne s tou svou

námořnickou chůzí. Jenže Kilorn by sem nešel. On už to vzdal. *Ale já ne.*

Když jsme se přiblížily k bráně, zamžourala jsem skrz oslepující záři na druhou stranu. Přestože Létov ožívá jen v sezoně a s prvními mrazíky už bývá opuštěný, bylo to největší město, které jsem kdy viděla. Rušné ulice, obchody, bary, domy i nádvoří. Všechny vzhlížely k monstrózní třpytivé stavbě z diamantového skla a mramoru. V tu chvíli jsem pochopila, od čeho odvozuje své jméno. Síň slunce zářila jako hvězda. Tyčila se do výše třiceti metrů a honosila se věžičkami a mosty. Některé části jako by samy o své vůli tmavly, aby obyvatelům poskytlý soukromí. Obyčejní lidé se přece nemůžou dívat na krále a jeho dvůr. Byla to dechberoucí, impozantní a honosná budova – a to sloužila jen jako *letní sídlo*.

„Jména,“ vyštěkl hrubý hlas a Gisa se zastavila.

„Gisa Barrowová. Tohle je moje sestra Mare Barrowová. Pomáhá mi s nějakými věcmi pro mou paní.“ Ani nemrkla a hovořila vyrovnaným, skoro znuděným hlasem. Bezpečnostní důstojník na mě kývl a já jsem si okázale nadhodila ruksak. Gisa mu podala naše průkazy, oba otrhané, špinavé a těsně před rozpadem, nicméně svůj účel plnily.

Muž, který nás kontroloval, musel mou sestru znát, protože se na její průkaz ani nepodíval. Můj bedlivě prozkoumal a dobrou minutu se díval střídavě na mě a na mou fotografii. Napadlo mě, jestli je to taky zaříkávač a dokáže mi číst myšlenky. To by tenhle náš výlet rychle skončil a mně by to pravděpodobně vyneslo oprátku.

„Zápěstí,“ povzdechl si důstojník otráveně.

Chvilku jsem nechápala, ale Gisa bezmyšlenkovitě napřáhla pravou paži. Napodobila jsem ji. Strážce nám na zápěstí připnul červené pásky a utáhl je tak pevně, až byly těsné jako pouta. Samy bychom si je sundat nedokázaly.

„Pokračujte,“ odfrkl si a líným mávnutím ruky nás poslal dál. Dvě mladé holky v jeho očích nepředstavovaly hrozbu.

Gisa na poděkování kývla, ale já ne. Ten muž si ode mě nezasloužil ani špetku uznání. Brána před námi se otevřela a my vešly dovnitř. Vstoupily jsme do jiného světa. Tlukot srdce, které mi bušilo až v krku, všechny ostatní zvuky Přepychové zahrady přehlušil.

Ještě nikdy jsem takové tržiště neviděla. Všude květiny, stromy a fontány. Rudých tam bylo pomálu. Rychle vyřizovali různé záležitosti nebo prodávali své zboží, všichni s červenými páskami na ruce. Ačkoli Stříbrní žádné náramky neměli, rozpoznat je bylo snadné. Samý drahý kámen a vzácný kov, vše nedozírné hodnoty. Stačilo by tržiště jednou obejít a mohla bych se vrátit domů se vším, co budu kdy potřebovat. Všichni byli vysocí, krásní a chladní, pohybovali se s klidnou grácií, které není žádný Rudý schopen. My na takový způsob chůze jednoduše nemáme dost času.

Gisa mě vedla kolem pekárny, kde měli koláčky posypané zlatým práškem, kolem zelinářství, kde prodávali pestrobarevné ovoce, jaké jsem v životě neviděla, dokonce i kolem manéže plné divokých zvířat, která jsem vůbec neznala. Nějaká malá holčička, podle šatů Stříbrná, krmila kousky jablka grošované zvíře podobné koni, ovšem s neuvěřitelně dlouhým krkem. O pár ulic dál zas zářilo všemi barvami duhy klenotnictví. Všimla jsem si ho, ale hned jsem se rozhlížela dál. Vzduch jako by úplně pulzoval životem.

Zrovna když jsem si říkala, že nic úžasnějšího než tohle místo neexistuje, jsem se pořádně podívala na ty Stříbrné a hned si vzpomněla, co jsou zač. Ta malá holčička byla telkáč a jablko, kterým krmila to dlouhokrké zvíře, levitovalo tři metry nad zemí. Květinář zase prohrábl prsty květináč s bílými květinami, které hned skokem povyroستly a obtočily se mu kolem loktů. To byl kytkář, ovládal rostliny a zem. U fontány posedávali dva nymfové, kteří lenivě bavili děti tryskajícími pramínky vody. Jeden z nich měl oranžové vlasy a měřil si pobíhající děti nenávidným pohledem. Celé náměstí plné Stříbrných žijících své nevšední životy. Bylo jich tam

tolik, každý velkolepý, úžasný, mocný a tak moc vzdálený světu, jaký jsem znala.

„Tak takhle žije ta druhá půlka,“ zamručela Gisa, když vycítila můj úžas. „Člověku se z toho dělá zle.“

Přepadl mě pocit viny. Vždycky jsem Gise záviděla její talent i všechna privilegia, která díky němu získala, nikdy mě ale nenapadlo, čím za něj musí platit. Netrávila moc času ve škole a měla jen pár přátel. Kdyby byla jako každý druhý, měla by jich spousty. Usmívala by se. Místo toho ta čtrnáctiletá dívka válčila s jehlou a nití, žila až po krk ponořená ve světě, který nenáviděla, a budoucnost rodiny ležela jen na jejích bedrech.

„Díky, Giso,“ zašeptala jsem jí do ucha. Věděla, že tím nemyslím jenom dnešní den.

„Není zač.“ Pak mě vzala za ruku a na vteřinu ji pevně stiskla. „Buď opatrná. Dnes je tu spousta lidí, víc než obvykle.“

„Víc příležitostí se schovat,“ ušklíbla jsem se.

Její hlas ale zněl vážně. „Taky víc strážců.“

Pokračovaly jsme dál. Každý krok nás přibližoval chvíli, kdy mě Gisa nechá na tom cizím místě samotnou. Když si ode mě Gisa vzala ruksak, začala jsem trochu panikařit. Dorazily jsme k její dílně.

Abych se uklidnila, mumlala jsem si pod vousy. „S nikým nemluv, na nikoho se nedívej. Pořád buď v pohybu. Odejdi stejnou cestou, kterou jsi přišla, skrz Zahradní bránu. Strážce ti sundá pásku a ty půjdeš dál.“ Gisa přikyvovala, v očích ustaraný pohled, ale snad i špetku naděje. „Domů je to patnáct kilometrů.“

„Domů je to patnáct kilometrů,“ zopakovala po mně.

Víc než cokoli na světě jsem si přála, abych mohla jít s ní. Dívala jsem se, jak mizí pod modrou markýzou. Dostala mě až sem. Teď je řada na mně.